

[Indenrigsministeren.]

paa Skattebilletten, og derfor er Forslag derom stillet.

At der i § 4 foreslaas, at højst $\frac{1}{3}$ af Bidraget til Amtskommunen maa lignedes paa fast Ejendom i Sognekommunen, er jo en naturlig Følge af, at Ligningsforholdet mellem fast Ejendom og Formue og Lejlighed ligger saa højst forskelligt i de forskellige Kommuner — saa højst forskelligt som Konsekvensens af det Selvstyre, Kommunerne paa dette Omraade har; dette Forhold bevæger sig fra 25 og helt op til 90 pCt. Der er nogle, der har ment, at jeg ved at stille Forslag om, at højst $\frac{1}{3}$ af det paalignede maatte udskrives paa fast Ejendom, har haft en Bihensigt, nemlig den, — jeg tror, der er brugt det Udtryk — at give en Pegepind for Kommunerne med Hensyn til den Bevægelsesretning, hvori dette Ligningsforhold i den kommende Tid skulde gaa. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at dette paa ingen Maade er Tilfældet, og, som jeg om lidt skal redegøre for, er denne Brøk — $\frac{1}{3}$ — heller ikke af en saadan Beskaffenhed, at den i nogen Maade kan berede Kommunalbestyrelserne Vanskeligheder med Ligningsarbejdet, uanset om de i Førvejen lægger $\frac{1}{3}$ paa fast Ejendom eller anvender en hvilken som helst anden Brøk. Men hvis der ikke her blev sat en Grænse for, hvor meget der maatte lignedes paa fast Ejendom, vilde Følgen jo blive den i mange Kommuner, at den her foreslaede Reform kun vilde betyde, at hvad Ejendommen fritoges for ved Amtsligningen, fik den paalagt ved Kommunens, og at træffe en saadan Foranstaltning er der ikke nogen som helst Anledning til.

Hvad Refusionsbestemmelsen i § 6 angaar, skal jeg udtale, at paa den lægger jeg ikke afgørende Vægt, det er en mindre væsentlig Bestemmelse, som selvfølgelig tilsigter at fritage Kommunen for at betale mere af Amtspaaligningen, end den har faaet ind gennem sin egen Paaligning. Der er fra Kommunalbestyrelser Side indvendt mod den Rolle, som man her har ønsket at Kommunalbestyrelserne skal spille, at Følgen deraf kan blive, at Kommunen paa Grund af ikke erholdt Skat til Amtet faar en direkte Byrde ved denne Nyordning gennem Pligten til at indbetale en saadan Skat i Amtskassen. For at imødegaa dette er Forslaget stillet, men jeg tror saamænd heller ikke, at det i økonomisk Henseende er af nogen afgørende Betydning hverken for den ene eller den anden af Parterne. Naar man mener, at det vil volde et betydeligt ad-

ministrativt Besvær, maa jeg sige, at jeg tror, man her overvurderer Vanskelighederne, thi jeg er af den Opfattelse, at det administrativt med Lethed kan ordnes, saaledes at Ulejligheden derved bliver minimal. Man kunde jo ogsaa tænke sig at gøre denne Ordning fakultativ, afhængig af Paakrav fra vedkommende Kommune og en Undersøgelse af Aarsagen til, at Kommunen ikke har faaet en forholdsvis betydelig Del af det udskrevne Skattebeløb ind.

Det ærede Medlem Hr. Fisker var imod Lovforslaget, fordi han i al Almindelighed ansaa det for skadeligt at formindske de offentlige Prioriteter i fast Ejendom. Det ærede Medlem siger, at man bør ikke gøre Fejlene fra 1903 om igen. Det ærede Medlem hævder altsaa virkelig, at det vil være skadeligt at lette de offentlige Prioriteter i fast Ejendom, altsaa ogsaa en Prioritet af den Beskaffenhed, der her er Tale om, der uden en tilsvarende Værdistigning af Jord og Bygninger er steget ganske kolossalt i den sidste Menneskealder, ganske særlig i Tiden fra det første Krigsaaar frem til 1925—26, en Prioritet, som gennem disse Aar for Ejendomsbesidderne har betydet en stadig stigende Ekspropriation af deres Ejendom. Jeg undrer mig over denne Udtalelse af det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem bad os om ikke at gøre Fejlen fra 1903 om igen, siger jeg: Herom kan der i denne Forbindelse ikke blive Tale. Man fikserer i dette Lovforslag kun Grænsen for Amtsbeskatningen af fast Ejendom paa en rimelig Maade og fikserer en Grænse, som denne Beskatning nærmer sig ned imod og sikkert vil naa, naar vi fra alle Sider bidrager til at fortsætte den Udvikling indenfor Amtsadministrationen, som vi er gaaet ind i.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Jens Jensen: Ja, men Forslaget gaar jo ud paa en Nedsættelse af Grundskylden. Nej, aldeles ikke. Det gaar ud paa i Fremtiden at sikre og fæstne Nedgang fra det Stade, vi naaede til i 1926, og som maa siges under de nuværende Forhold for Ejendomsbesidderne at ligge alt for højt. Jeg skønner derfor heller ikke, at der er noget, som den øjeblikkelig Ejer kan kapitalisere og indkassere.

Det ærede Medlem Hr. Jens Jensen gjorde Tinget opmærksom paa, at jeg var hundrede Aar bag efter Tiden. Nej, ærede Medlem, jeg følger med Tiden i Forstaaelse af Tidens Krav, medens det ærede Medlem fortaber sig i en underlig dogmatisk Betragtning, som Tiden i Virkeligheden for længst er løbet fra. Thi de Amtskommuner er saare faa, som for Øjeblikket har Brug for